

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžfk/44/2018
Identifikačné číslo spisu: 2017200102
Dátum vydania rozhodnutia: 08.07.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:2017200102.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členov senátu JUDr. Kataríny Benczovej a JUDr. Eriky Šobichovej, v právnej veci žalobcu (sťažovateľ): Comdet s.r.o., Strojárska 1B/8800, Trnava, IČO: 36 280 402, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou Pacalaj, Palla a partneri, s.r.o., Nám. SNP 3, Trnava, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 103932916/2016 zo dňa 19. septembra 2016, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave, č. k. 20S/34/2017-92 zo dňa 17. januára 2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť zamietla.

Účastníkom sa nepriznáva právo na náhradu trov kasačného konania.

Odôvodnenie

1. Na základe výsledkov daňovej kontroly dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“ alebo „daň“) za zdaňovacie obdobie september 2011 vydal Daňový úrad Trnava (ďalej len „správca dane“) dňa 10.06.2016 rozhodnutie č. 103325089/2016 (ďalej aj „rozhodnutie správcu dane“), ktorým podľa § 68 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Daňový poriadok“) vyrubil žalobcovi za zdaňovacie obdobie september 2011 rozdiel dane v sume 795,84 Eur, keď mu neuznal právo na odpočítanie dane z dodávateľských faktúr spoločnosti RAMMA, s.r.o. (od 25.10.2011 zapísanej v obchodnom registri pod obchodným menom P.I.S. SLOVAKIA, s.r.o.) za dodávku zateplenia v Trnave a Bratislave. Správca dane dospel na základe výsledkov vykonaných preverovaní k záveru, že žalobca vierohodným a nespochybniteľným spôsobom nepreukázal, aké konkrétne služby a v akom rozsahu podľa predložených faktúr prijal a že pri týchto službách vznikla daňová povinnosť a žalobcovi právo na odpočítanie dane. Konštatoval, že žalobcovi sa nepodarilo odstrániť pochybnosti správcu, či a ako sa dodanie služby, z ktorej si uplatnil právo na odpočítanie dane, uskutočnilo. Mal za to, že odpočítaním dane žalobca porušil § 49 ods. 1 a 2 písm. a/ a § 51 ods. 1 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“).

2. Proti rozhodnutiu správcu dane podal žalobca odvolanie, ktoré žalovaný rozhodnutím č. 103932916/2016 zo dňa 19.09.2016 (ďalej aj „preskúmané rozhodnutie“) postupom podľa § 74 ods. 4 Daňového poriadku potvrdil. V jeho odôvodnení sa vysporiadal s jednotlivými odvolacími námietkami žalobcu, pričom konštatoval, že za riadne zistený skutkový stav nebolo možné považovať len situáciu, keď daňový orgán nespochybniteľným spôsobom stanoví, akým spôsobom tvrdená obchodná transakcia prebehla, pretože to nie je účelom daňového konania. Skutkový stav mal byť podľa žalovaného zistený tak, aby bolo možné správne určiť daňovú povinnosť, teda za riadne zistený skutkový stav možno považovať aj to, keď daňový orgán príde k záveru, že daňový subjekt nepredložil dostatok dôkazov preukazujúcich jeho tvrdenia, keďže na daňovom subjekte leží dôkazné bremeno. Poukázal na to, že správca dane vyčerpал všetky možné dostupné prostriedky a postupy, aby zabezpečil vykonanie svedeckej výpovede K. L., neskoršieho konateľa spoločnosti RAMMA, s.r.o. a zároveň podotkol, že v čase deklarováných obchodných transakcií menovaný nebol ani konateľom ani spoločníkom a ani osobou oprávnenou konať za spoločnosť RAMMA, s.r.o. na základe plnej moci.

3. Z vykonaného dokazovania bolo podľa žalovaného nesporné, že obchodné transakcie nemohli prebehnúť tak, ako boli deklarované spornými faktúrami. Poukázal na to, že spoločnosť RAMMA, s.r.o. za zdaňovacie obdobie roku 2011 nepodala daňové priznanie k dani z príjmu právnickej osoby, ani hlásenie o vyúčtovaní dane a o úhrne príjmov zo závislej činnosti a ani daňové priznanie k dani z motorových vozidiel. V podanom daňovom priznaní k DPH za 2 štvrtrok 2011 spoločnosť priznala daň z tovaru a služieb podľa § 8 a § 9 zákona o DPH v nižšej sume, ako si žalobca uplatnil sumu odpočítania dane z faktúr, na ktorých je deklarovaná ako dodávateľ.

4. Proti celkom desiatim rozhodnutiam vychádzajúcim z daňovej kontroly za zdaňovacie obdobie apríl až december 2011, vrátane preskúmaného rozhodnutia za zdaňovacie obdobie september 2011, podal žalobca v zákonnej lehote žalobu na Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) a navrhol prvostupňové rozhodnutia správcu dane i potvrdzujúce rozhodnutia žalovaného zrušiť a vec vrátiť správcovi dane na ďalšie konanie. Žiadal o prejednanie veci v jednom konaní v záujme účelnosti a hospodárnosti súdneho konania, keďže všetky napadnuté rozhodnutia spolu úzko súvisia a sú vzájomne prepojené.

5. V správnej žalobe žalobca namietal nedostačujúce zistenie skutkového stavu zo strany daňových orgánov, ďalej rozpor konštatovaného skutkového stavu s administratívnymi spismi a tiež nesprávne právne posúdenie veci. V nadväznosti na obchodné vzťahy so spoločnosťou RAMMA, s.r.o. žalobca vytýkal žalovanému, že nezistil úplne skutkový stav veci, pretože nevykonal výsluch navrhnutého svedka K. L., ktorý mal podľa výpovede preukázať realitu obchodných vzťahov. Namietal tiež nesprávne vyhodnotenie svedeckej výpovede L. V., ktorú považoval za dostatočnú vo vzťahu k preukázaniu reality obchodných vzťahov so spoločnosťou RAMMA, s.r.o.

6. Žalovaný v písomnom vyjadrení k správnej žalobe navrhol túto ako nedôvodnú zamietnuť, pričom zrekapituloval svoju argumentáciu uvedenú v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia.

7. Uznesením č. k. 14S/78/2016-192 zo dňa 17.02.2017 krajský súd vylúčil preskúmanie jednotlivých žalobou napadnutých rozhodnutí žalovaného na samostatné konania. Uznesením č. k. 20S/34/2017-76 zo dňa 20.06.2017 krajský súd priznal správnej žalobe odkladný účinok a to až do právoplatného rozhodnutia správneho súdu vo veci vedenej na Krajskom súde v Trnave.

8. Na pojednávaní konanom dňa 17.01.2018 krajský súd v konaní o preskúmanie zákonnosti preskúmaného rozhodnutia vo veci vyrubenia rozdielu dane za zdaňovacie obdobie september 2011 vyhlásil rozsudok, ktorým žalobu zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení rozsudku konštatoval, že daňové orgány vykonali v predmetnej veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu, vykonané dôkazy vyhodnotil vecne správne a v súlade s ich logickým významom, v konaní sa nedopustili procesných pochybení, ktorých následkom by mohlo byť vydanie nezákonného rozhodnutia a v odôvodnení rozhodnutí aj zrozumiteľne vysvetlili dôvody prijatých záverov, pričom sa vysporiadali s celým obsahom argumentácie žalobcu.

9. K jednotlivým žalobným bodom krajský súd uviedol, že správca dane za účelom zabezpečenia výsluchu navrhnutého svedka K. L. vykonal všetky dostupné úkony podľa procesných predpisov a jeho výsluch nebol vykonaný z objektívnych dôvodov nemajúcich pôvod v postupe správneho orgánu vo veci.

10. K dodávkam stavebných prác od dodávateľa RAMMA, s.r.o. poukázal krajský súd za dôvodné pochybnosti daňových orgánov majúce zásadný charakter z hľadiska posudzovania reálnosti plnenia uvedenej spoločnosti, ktoré vyplývali zo zistení o nekontaktnosti uvedenej obchodnej spoločnosti, nesúlade daňového priznania k DPH v rozhodnom období s tvrdeným rozsahom prác vykonaných vo vzťahu so žalobcom, ako aj z výpovede konateľa tejto spoločnosti, ktorý nepoznal konateľa žalobcu ani okolnosti výkonu prác a hodnoverným spôsobom nezrejmil spôsob dojednania ceny, dôvody spolupráce s K. L. ani spôsob fakturácie a preberania úhrad faktúr.

11. Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca včas kasačnú sťažnosť a navrhol rozsudok krajského súdu zmeniť a zrušiť rozhodnutie žalovaného i správcu dane a vrátiť vec správcovi na ďalšie konanie. Kasačnú sťažnosť odôvodnil tým, že krajský súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 440 os. 1 písm. f/ zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok - ďalej len „SSP“), rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP) a odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu (§ 440 ods. 1 písm. h/ SSP).

12. K otázke porušenia práva na spravodlivý proces žalobca argumentoval tým, že uznesením zo dňa 17.02.2017 krajský súd neúčelne vylúčil preskúmanie všetkých žalobou napadnutých rozhodnutí do samostatných konaní, v dôsledku čoho pôvodná žaloba a žalobcom začaté konanie stratili konzistentnosť a celistvosť, čo malo v konečnom dôsledku oslabiť pozíciu žalobcu v jednotlivých konaniach. Podľa názoru žalobcu týmto nesprávnym procesným postupom krajský súd znemožnil žalobcovi uskutočnenie jemu patriacich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Nesprávne právne posúdenie veci zo strany krajského súdu spočívalo podľa názoru žalobcu v nesprávnej interpretácii splnenia podmienok pre odpočítanie dane v zmysle § 49 a § 51 zákona o DPH v nadväznosti na preukázanie reálnosti zdaniteľných plnení poskytnutých žalobcovi spoločnosťou RAMMA, s.r.o. K nesprávosti v správnom posúdení veci došlo podľa žalobcu i vo vzťahu k aplikácii ustanovení § 24 ods. 1 až 4 Daňového poriadku. Krajský súd tiež podľa žalobcu nesprávne interpretoval zásady daňového konania, kedy povýšil prejednávaciu zásadu nad zásadu materiálnej pravdy a naopak fakticky zúžil až vylúčil aplikáciu vyhľadávacej zásady v daňovom konaní a nesprávne tiež interpretoval závery rozhodnutia Najvyššieho súdu vo veci 3SŽf/1/2010, ktoré svedčili v prospech sťažovateľa.

14. K dodávkam stavebných prác od spoločnosti RAMMA, s.r.o. žalobca poukázal na to, že svedok L. V. (vtedajší konateľ spoločnosti) potvrdil vedomosť o existencii spoločnosti žalobcu, potvrdil, že pre žalobcu vykonal zatepl'ovanie v Petržalke a v Trnave, že osobne vypisoval a vystavoval faktúry pre žalobcu a obhájl dôvod, prečo nepoznal jednotlivých svojich subdodávateľov, nakoľko ich mal zabezpečovať K. L. a od žalobcu aj reálne prijal poskytnuté peňažné plnenia k vystaveným faktúram. Pokiaľ si uvedený svedok presne nepamätal detaily uskutočneného plnenia, ako napríklad presné obdobie kalendárneho mesiaca, alebo nemal v pamäti konateľa žalobcu X. Y., tieto skutočnosti považoval žalobca za ospravedliteľné s ohľadom na odstup času.

15. Podľa názoru žalobcu krajský súd nesprávne vyhodnotil skutočnosť, že sa v daňovom konaní nepodarilo uskutočniť výsluch svedka K. L. a mal za to, že správca dane sa nemal uspokojiť s vyzozumením Obvodného oddelenia Policajného zboru v Šali o tom, že policajné orgány pri neúspešnom pokuse o predvedenie svedka nezistili, kde sa svedok zdržiava, nakoľko z tohto vyzozumenia nevyplýva, že by policajné orgány preverovali miesto pobytu alebo zdržiavania sa svedka na celoštátnej úrovni.

16. K namietanému odklonu rozhodnutia krajského súdu od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu žalobca uviedol, že krajský súd v iných konaniach, skutkovo a právne obdobných, vydal rozsudky v prospech žalobcu (vo veciach sp. zn. 14S/79/2014, 14S/81/2014), čím sa podľa jeho názoru odklonil

od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu.

17. Žalovaný v písomnom stanovisku navrhol kasačnú sťažnosť zamietnuť, pričom k námietke vylúčenia rozhodnutí do samostatných konaní považoval za nedôvodnú, pretože žalobca premietol do každej žaloby prakticky obsahovo totožné argumenty a preto nie je zrejmé, akým spôsobom by súdom stanovené vylúčenie vecí na samostatné konania oslabilo jeho pozíciu v predmetných konaniach. Žalovaný poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžf/136/2013, 2Sžf/42/2012, 5Sžf/63/2011 a 4Sžf/67/2014.

18. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „kasačný súd“ alebo „najvyšší súd“) konajúci ako kasačný súd v zmysle § 438 ods. 2 SSP preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach dôvodov podanej kasačnej sťažnosti (§ 440 SSP), kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 137 ods. 2 a 3 SSP).

19. Podľa § 2 ods. 1 a 2 SSP v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

20. Podľa § 454 SSP na rozhodnutie kasačného súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

21. Najvyšší súd sa v podstatnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozsudku krajského súdu, preto naň odkazuje, a aby zbytočne neopakoval detaily skutkového stavu a argumentáciu krajského súdu, obmedzí sa iba na rozvinutie niektorých jej častí a uvedie svoje doplnujúce závery.

22. S ohľadom na vymedzenie sťažnostných bodov pripadlo najvyššiemu súdu posúdiť, či vylúčenie preskúmania rozhodnutí žalovaného týkajúcich sa najmä vyrubenia rozdielu DPH za jednotlivé mesačné zdaňovacie obdobia roku 2011, ktoré žalobca napadol spoločnou žalobou, na samostatné konanie, možno považovať za nesprávny procesný postup krajského súdu, ktorý viedol k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces a či krajský súd postupoval po právnej stránke správne pri vyhodnotení skutkového stavu zisteného daňovými orgánmi a pri interpretácii relevantných zákonných ustanovení hmotného i procesného práva.

23. Pokiaľ ide o vylúčenie preskúmania viacerých rozhodnutí žalovaného napadnutých spoločnou žalobou na samostatné konania, ide o procesný postup krajského súdu, ktorý bol v súlade s § 66 SSP Nevhodnosť spoločného prejednávania jednej žaloby proti viacerým rozhodnutiam žalovaného o vyrubení rozdielu DPH za jednotlivé mesačné zdaňovacie obdobia a rozhodnutiu o dani z príjmov právnickej osoby za rok 2011 odôvodnil krajský súd v uznesení zo dňa 17.02.2017 tým, že spoločné prejednanie predmetných vecí by bolo komplikované a neprehľadné.

24. Podľa § 66 SSP ak smeruje jedna žaloba proti viacerým rozhodnutiam, môže predseda senátu uznesením vylúčiť každé takéto rozhodnutie na samostatné konanie, ak spoločné konanie nie je možné alebo vhodné.

25. Keďže žalobca v procesnom postavení žalobcu použil tie isté žalobné body pre všetky žalobou napadnuté rozhodnutia žalovaného, nie je najvyššiemu súdu zrejmé, v čom pôvodná žaloba a konanie začaté na jej základe stratili po vylúčení jednotlivých vecí na samostatné konanie konzistentnosť, celistvosť či údernosť a akým spôsobom namietaný procesný postup krajského súdu oslabil pozíciu žalobcu v jednotlivých konaniach. Je celkom logické, že všetky výhrady voči procesnému postupu

správca dane i žalovaného a v daňovom konaní vydaným rozhodnutiam, ktoré žalobca uplatnil v podanej správnej žalobe, musí krajský súd po rozhodnutí o vylúčení vecí na samostatné konania preskúmať v ich celistvosti a urobiť si o nich úsudok a to vo väzbe na všetky obchodné transakcie, z ktorých si žalobca uplatnil odpočítanie dane v jednotlivých zdaňovacích obdobiach. Krajský súd mal pri preskúmaní jednotlivých rozhodnutí v medziach žalobných dôvodov k dispozícii celý spisový materiál, týkajúci sa všetkých rozhodnutí a rovnako ako najvyšší súd mal možnosť vytvoriť si komplexný obraz o úkonoch daňových orgánov i postupe žalobcu, ako aj zohľadniť jednotlivé okolnosti a aspekty veci. Procesný postup krajského súdu bol v súlade so zákonom a nebolo ním nijako zasiahnuté do realizácie procesných práv žalobcu v namietanom rozsahu. Z pohľadu tvrdení žalobcu v kasačnej sťažnosti preto nemožno hovoriť o porušení práva žalobcu na spravodlivý proces.

26. Pokiaľ ide o sťažnostné námietky týkajúce sa právneho posúdenia veci krajským súdom, považuje najvyšší súd za potrebné zdôrazniť, že v zmysle § 24 ods. 1 Daňového poriadku daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a ktoré je povinný uvádzať v daňovom priznaní alebo v iných podaniach podľa osobitných predpisov, ďalej skutočnosti, na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňovej kontroly alebo daňového konania a tiež vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencií a záznamov, ktoré je povinný viesť. Ak správca dane pri preverovaní daňovým subjektom predložených písomných podkladov v rámci daňovej kontroly preukázateľne spochybní vierohodnosť, pravdivosť alebo úplnosť dôkazov predložených daňovým subjektom, splnil správca dane svoju dôkaznú povinnosť (§ 24 ods. 2 Daňového poriadku) a je opäť na daňovom subjekte, aby spochybnenia pôvodných dôkazov správcom dane vyvrátil predložením alebo navrhnutím ďalších dôkazov (m.m. nález Ústavného súdu SR č. III. ÚS 401/09-17 zo dňa 16.12.2009).

27. Zákon o DPH vyžaduje na vznik nároku na odpočítanie dane súčasné splnenie tak materiálnej, ako aj formálnej podmienky, teda daňový subjekt musí preukázať, že faktúry, prípadne iné listiny, na základe ktorých si uplatňuje odpočet dane, presne odrážajú skutočne realizované plnenia. Faktúra je relevantným dokladom, len ak je nepochybné, že v nej uvedené údaje odrážajú reálne plnenie. To, že určitý doklad má všetky náležitosti účtovného dokladu a je riadne zaúčtovaný v zmysle zákona o účtovníctve, ešte nemusí byť dôkazom o tom, že daňový subjekt je oprávnený uplatniť si odpočítanie dane z tohto dokladu (rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžf/26/2014).

28. Podľa § 49 ods. 2 písm. a) zákona o DPH platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

29. Podľa § 51 ods. 1 písm. a) zákona o DPH právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a) má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

30. Pokiaľ ide o dodávky stavebných prác dodávateľskou spoločnosťou RAMMA, s.r.o., žalobca v daňovom konaní okrem formálnych účtovných dokladov (faktúr a dokladov o hotovostných platbách) neposkytol správcovi dane žiadne ďalšie dôkazy, ktoré by dokumentovali okolnosti uskutočnenia predmetných dodávok. Potvrdenie vystavenia faktúr vtedajším konateľom deklarovaného dodávateľa L. V., bez doloženia akýchkoľvek dôkazov preukazujúcich konkrétne okolnosti vykonania stavebných prác, príp. dodania materiálu, s odôvodnením, že tieto nemá k dispozícii, pretože všetku dokumentáciu spoločnosti odovzdal novému konateľovi a spoločníkovi, ktorý je nekontaktný, je nanajvýš nevierohodné a nijako nevyvracia zistené pochybnosti správcu dane o uskutočnení dodávok deklarovaným spôsobom.

31. Najvyšší súd sa stotožňuje s právnymi závermi krajského súdu o tom, že žalobca v daňovom konaní nepreukázal, že prijal od spoločnosti RAMMA, s.r.o. stavebné práce v rozsahu deklarovanom predloženými faktúrami. Pochybnosti správcu dane o uskutočnení deklarovaných stavebných prác boli dostatočne podložené všeobecnými zisteniami, podľa ktorých uvedená dodávateľská spoločnosť nemala v kontrolovaných obdobiach roku 2011 žiadnych evidovaných zamestnancov ani motorové vozidlá, za

2. štvrtý rok roku 2011 priznala daň z tovaru a služieb podľa § 8 a § 9 zákona o DPH v nižšej sume, ako si žalobca uplatnil sumu odpočítania dane z faktúr, na ktorých je deklarovaná ako dodávateľ, za zdaňovacie obdobie roku 2011 nepodala daňové priznanie k dani z príjmov právnických osôb. Žalobca na výzvu správcu dane nepredložil žiadne dôkazy o tom, kto, kedy a kde fakturované stavebné práce v zdaňovacom období september 2011 vykonal a v akom rozsahu, ako vykonanie týchto prác žalobca kontroloval a prevzal od dodávateľa, ani žiadne iné okolnosti preukazujúce skutočné poskytnutie služby v hodnote uvedenej na faktúrach. Žiadna z týchto skutočností nebola preukázaná ani svedeckou výpoveďou vtedajšieho konateľa spoločnosti RAMMA, s.r.o. L. V., ktorý len potvrdil vystavenie faktúr a prevzatie hotovostných platieb a vykonanie bližšie nekonkretizovaných stavebných prác na „čínžiakoch v Trnave a v Petržalke". Tvrdenie, že práce na stavbách mali vykonávať živnostníci zabezpečení pre dodávateľa K. L., na ktorého bola neskôr prevedená spoločnosť RAMMA, s.r.o., nebolo ničím preukázané.

32. V súvislosti s neuskutočneným výsluchom navrhnutého svedka K. L. najvyšší súd uvádza, že správca dane vykonal všetky dostupné úkony smerujúce k vykonaniu tohto dôkazu, vrátane pokusu o predvedenie a zisťovanie miesta pobytu menovaného na adrese jeho bydliska. Fakt, že navrhnutý dôkaz z objektívnych dôvodov nebolo možné vykonať pre nezistené miesto pobytu svedka, nemožno pričítať správcovi dane, pretože dôkazným bremenom na preukázanie tvrdených skutočností je zaťažený daňový subjekt, v danom prípade žalobca, ktorý z tohto dôvodu nesie i následky dôkaznej núdze, ktorú nespôsobil správca dane.

33. Vzhľadom na uvedené môže najvyšší súd len konštatovať, že dostatočne vykonané dokazovanie v daňovom konaní nevyvrátilo dôvodné pochybnosti o uskutočnení obchodných transakcií so spoločnosťou RAMMA s.r.o. v rozsahu a spôsobom deklarovaným na predložených faktúrach. Právne závery krajského súdu vo vzťahu k aplikácii relevantných ustanovení Daňového poriadku a zákona o DPH zo strany žalovaného boli správne a dostatočne odôvodnené a preto považoval najvyšší súd sťažnostné námietky týkajúce sa nesprávneho právneho posúdenia veci za neopodstatnené.

34. K sťažnostnému bodu týkajúcemu sa namietaného odklonu od rozhodovacej praxe kasačného súdu senát kasačného súdu nemohol zaujať žiadne vecné stanovisko, pretože žalobca žiadne skoršie rozhodnutia kasačného súdu, od ktorých sa mal krajský súd odkloniť, neoznačil. Naopak je treba upozorniť na to, že vo veciach vedených kasačným súdom pod sp. zn. 10Sžfk/43/2018, 8Sžfk/37/2018, 5Sžfk/29/2018, 1Sžfk/43/2018 a 1Sžfk/42/2018 boli vydané rozsudky o zamietnutí kasačných sťažností toho istého žalobcu proti rozsudkom krajského súdu o zamietnutí prakticky identickej správnej žaloby ako v prejednávanej veci.

35. Pokiaľ ide o námietky žalobcu o nesprávnej interpretácii záverov rozhodnutia Najvyššieho súdu vo veci 3Sžf/1/2010, ktoré mali svedčiť v prospech žalobcu, senát uvádza, že z uvedeného rozhodnutia nevyplýva (ako to tvrdí žalobca), že povinnosťou správcu dane je nado všetko pochybnosť preukázať opak toho, že došlo k reálnemu zdaniteľnému plneniu medzi žalobcom a jeho dodávateľom. Na unesenie dôkazného bremena daňového subjektu nepostačuje predloženie formálnych dokladov a faktúr, hoci aj zaplatených, ak im nesvedčia ďalšie preukázané okolnosti. Daňový subjekt si musí zaobstarať dostatok dôkazných prostriedkov preukazujúcich uskutočnenie plnenia deklarovaného predloženou faktúrou, ako aj to, že plnenie poskytol dodávateľ uvedený na faktúre. Použiteľné dôkazné prostriedky závisia od charakteru tovaru alebo služby. V prípade stavebných prác, o ktoré ide v prejednávanej veci, je namieste očakávať od daňového subjektu napríklad predloženie stavebného denníka, prípadne svedectvá osôb, ktoré mali fyzicky vykonať službu a podobne (pozri napríklad rozhodnutia sp. zn. 1Sžf/81/2015, 1Sžf/111/2015, 1Sžf/12/2016, 8Sžf/36/2010). Takéto dôkazné prostriedky žalobca nepredložil a ani iným spôsobom sa mu nepodarilo preukázať reálne dodanie zdaniteľného plnenia dodávateľom.

36. Na základe vyššie uvedených zistení a úvah kasačný súd nepovažuje žiadny zo sťažnostných bodov kasačnej sťažnosti za opodstatnený a preto rozhodol podľa § 461 SSP o zamietnutí kasačnej sťažnosti.

37. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1

SSP (a contrario) a vzhľadom na neúspech sťažovateľa v kasačnom konaní mu nepriznal právo na náhradu trov vynaložených v tomto konaní; zároveň kasačný súd nevidel dôvod na postup podľa § 168 SSP

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.